

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2210/2015
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Б.С. из З., кога заступа пуномоћник Л.З., адвокат из З., против туженог АД А. из Н.К., кога заступа пуномоћник М.Ј., адвокат из Н.К., ради утврђења постојања радног односа, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.1849/15 од 24.09.2015. године, у седници већа одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог АД А. из Н.К., изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр.1849/15 од 24.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 бр.133/14 од 07.07.2015. године, утврђено је да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог на радном месту заступника на терену за Војводину, почев од 09.04.2013. године. Ставом другим, у делу у којем је тужилац тражио да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду, пријави га на обавезно здравствено и пензијско осигурање захтев је одбијен као неоснован. Ставом трећим обавезан је тужени да плати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 бр.1849/15 од 24.09.2015. године одбија као неосновану жалбу туженог и пресуду Основног суда у Зрењанину П1 бр.133/14 од 07.07.2015. године потврђује у ставу један и три изреке.

Против другостепене пресуде, тужени изјављује благовремену и дозвољену ревизију. Ревизију изјављује због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на начин прописан одредбом члана 408. Закона о парничном поступку и одлучио као у изреци из следећих разлога:

Ревизија туженог није основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на које овај суд пази по службеној дужности. Неосновано се ревизијом туженог указује на битну повреду из члана 374. став 1, а у вези члана 194. Закона о парничном поступку. По оцени Врховног касационог суда тужилац има правни интерес да поднесе тужбу за утврђење постојања радног односа без обзира на то што је одбијен његов захтев да се обавезе тужени да са тужиоцем закључи уговор о раду и пријави га на обавезно здравствено и пензијско осигурање. За овакву тужбу тужилац има оправдани економски и правни интерес. Од основаности захтева за утврђење радног односа може зависити и евентуална одлука о основу и висини неког захтева за накнаду штете и за исплату доприноса за здравствено и пензијско осигурање које би тужилац могао истаћи против туженог. Других битних повреда одредаба парничног поступка, које би могле представљати основ за уважавање ревизије туженог, нема.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је код туженог био у радном односу на одређено време на пословима заступника на терену за Војводину по више уговора о раду закључених са туженим и то по уговору о раду од 30.03.2012. у периоду од 02.04.2012. године до 12.07.2012. године, по уговору о раду од 27.07.2012. у периоду од 13.07. до 22.08.2012. године, по уговору о раду од 22.08.2012. у периоду од 23.08. до 10.12.2012. године, по уговору о раду од 30.11.2012. у периоду од 11.12.2012. до 26.03.2013. године, по уговору од 11.03.2013. године у периоду од 27.03.2013. до 29.04.2013. године и на основу података из радне књижице у периоду од 30.04. до 31.05.2013. године. По уговору о раду од 22.05.2013. године, тужени је био у радном односу код туженог у периоду од 01.06. до 10.07.2013. године на пословима заступника на терену за Београд и на основу података из радне књижице у периоду од 11.07. до 14.08.2013. године, по уговору о раду од 14.08.2013. у периоду од 15.08. до 25.11.2013. године и по уговору о раду од 22.11.2013. у периоду од 26.11.2013. до 10.03.2014. године. По свим закљученим уговорима о раду на одређено време, обављао је и послове заступника на терену за Војводину и Београд у периоду од 02.04.2012. до 10.03.2014. године без прекида. Решењем туженог о отказу уговора о раду од 11.02.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду број 13705/13 од 22.11.2013. године због истека времена на које је примљен, с тим да му је радни однос престао 10.03.2014. године.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили захтев тужиоца за утврђење да је засновао радни однос код туженог на неодређено време за период почев од 09.04.2013. године.

Ревидент у ревизијским разлозима изражава супротан правни став од израженог става нижестепених суда.

Врховни касациони суд не прихвата у ревизији изражене правне ставове. Чланом 37. став 1, 2. и 4. Закона о раду прописано је да се радни однос заснива на време чије је трајање унапред одређено када су у питању сезонски послови, рад на одређеном пројекту, повећање обима посла који траје одређено време и слично за време трајања тих потреба, с тим што тако заснован радни однос непрекидно или са прекидима не може трајати дуже од 12 месеци. Под прекидом из става 1. овог члана не сматра се прекид рада краћи од 30 дана. Радни однос заснован на одређено време постаје радни однос на неодређено време ако запослени настави да ради најмање 5 радних дана по истеку рока за који је заснован радни однос.

И по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да је тужилац био у радном односу код туженог без прекида у периоду од 02.04.2012. године до 10.03.2014. године и да је укупно трајање радног односа тужиоца код туженог по свим закљученим уговорима дуже од једне године рада. Наведено у смислу одредбе члана 37. став 4. Закона о раду, доводи до прерастања радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време.

Како је тужилац радио код туженог почев од 02.04.2012. године, рок од годину дана истекао је 02.04.2013. године, и по протеклу тог рока наставио је да ради код туженог на истим пословима дуже од пет радних дана, то је правилан закључак нижестепених судова да је тужилац код туженог у радном односу на неодређено време почев од 09.04.2013. године.

Неосновано је ревизијско истицање да је материјално право погрешно примењено, јер су судови пропустили да на поуздан начин утврде да нису испуњени услови за преображај радног односа.

Ово из разлога што су уговори о раду закључивани на одређено време и протеклом времена на које су закључивани, тужиоцу је престајао радни однос код туженог, а настављен је закључивањем нових уговора о раду без и једног прекида. Тужилац је наставио да ради код туженог на истим пословима по протеклу рока од једне године (после 02.04.2013. године) и то по уговору о раду број 3955/13 од 11.03.2013.године. Код туженог је био без прекида у радном односу од 02.04.2012. до 10.03.2014. године, те су се у смислу члана 37. став 4. Закона о раду стекли услови за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, а осталим наводима ревизије се правилност оваквог закључка не доводи у сумњу.

То су разлози због чега је Врховни касациони суд одбио ревизију туженог као неосновану и одлучио као у изреци применом члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,**